Радуйся-ж, Тарасе, що спочив ти не на чуж
немає для тебе чужини на всій Славянщині, і н
люде тебе ховають, бо всяка добра і розумна ду
рідна. Бажав єси, Тарасе, щоб тебе поховали на
ром-Славутом: ти-ж бо його любив і малював і г
прославив. Маємо в Бозі надію, що й се твоє ба
виконаємо. Будеш лежати, Тарасе, на рідній У
на узбережжі славного Дніпра, ти-ж бо його імя з
імям на віки з'єдночив... Ще-ж ти нам зостави
завіт, Тарасе. Ти говорив своїй непорочній музі:

Ми не лукавили з тобою,
Ми просто йшли, — у нас нема
Зерна неправди за собою...

Великий і святий завіт! Будь же, Тарасе, н
що ми його соблюдемо і ніколи не звернемо з дорог
ти нам пр ложив єси. Коли-ж нестане в нас снаги
слідом пр стувати, коли не можна буде нам, так я
безтрепетно святую правду глаголати: то лучче ми
чатимем, — і нехай одні твої великі речи говорять л
во віки і віки чисту, немішану правду.

П. Кул